Чи, Сільвіє, спогадуєш ти ще
Своє життя погасле,
Коли краса сіяла
В твоїх очах, радіючих і бистрих,
І на пороги зрілості своєї
Обачно ти ступала?

Лунали у кімнатах
І по садах, тишинами пойнятих,
Твої пісні всякчасні,
Коли, при хатній ти роботі, пильна,
Сиділа — і раділа мрії власній
Про дні майбутні, золоті і щасні.
Так день минав твій. Травень був надворі,
І травень плив пахуче і квітчасто.
І залишав я часто
Науку милу і поважні книги,
Яким я молодість віддав і часть
Себе самого кращу — і з балкона
Я прислухався до твоїх пісень,
До їх живого звуку,
І зір скеровував на бистру руку,
Що полотно старанно вишивала.
Погожі небеса я споглядав,
Сади і вулиці, всі в сонці, море
І мрійні, дальні гори.
Язик не скаже людський,
Що в серці відчував я.

О Сільвіє, які солодкі мислі,
Які були солодкі сподівання,
Як легко вірилося в існування
І в долю людську нам!
І як згадаю я про все колишнє,

Мене чуття гнітить
Гірке і безпотішне,
І давнє горе знов мене болить.
Чому, чому, природо,
Не держишся того, що обіцяєш?
Чому дітей своїх
Обманюєш так тяжко?

Зима ще не прибила трав блідих,
Як, здолана сухотами, померла
Ти, ніжна. Цвіту юності своєї
Не зріла ти; тебе
Не приголубила хвала утішна
Тут — чорним кучерям твоїм, а там —
Твоїм невинним люблячим очам,
І з подругами ти не говорила
У свято про кохання.
Тож і моє впування,
Солодке, згасло; доля і мені
Відмовила в дарах,
Належних рокам молодим. Як сталось,
Що відійшла, що відійти могла ти,
О люба подруго моєї юні,
Моя, сльозами зрошена, надіє!
І що цей світ? Що мають означати
Любов і радість, вчинки і події,
Що ми про них так часто розмовляли?
І це є жереб людський?
Розкрився справжній зміст його — і ти
Упала, бідна,— і здаля рукою
Показуєш мені на смерть холодну
З могилою нагою.

Перекладач: Михайло Орест